

Ved å gjøre ord til objekt på UKS gjør Lina Viste Grønli holdninger til kunst og kunstrommet synlige, både hos publikum og hos kunstnerne selv. FOTO: HEIKO JUNGE

Ikke bare ord

KUNST

LINA VISTE GRØNLI

Ferdig/Finished

UKS

Lina Viste Grønli's ord er både monumentale skulpturer og sosiologiske kommentarer. Hun økonomiserer med virkemidler, og utstillingens enkle form tar på en effektiv måte tak i flere lag med undertekst.

Lina Viste Grønli har inn tatt Unge Kunstneres Samfund (UKS) med ord. Ved inngangspartiet har hun i tillegg montert en trapp som gjør at takhøyden reduseres betraktelig. Publikum må faktisk bøye hodet for å komme inn, og for å komme ut. Denne innledningen inneholder både en kritisk gest til utstillingsstedet, og den kommenterer kunstmiljøets egen gruppeforståelse og terminologi. Det sistnevnte «sosiologiske» aspektet er kanskje det mest interessante ved Grønli's utstilling.

Fysisk objekt. I foajeen har Grønli bygget opp ordet «ikke» av leca-blokker. Ordet tar plass, det er ca to

meter høyt og skjuler mesteparten av utsikten til det store utstillingsrommet innenfor. Negasjonen er vel det grepet de aller fleste av oss tar i bruk når vi skal snakke om og bedømme kunst; verker beskrives ofte i kraft av hva det ikke er, og vurderes etter en målestokk det ikke når opp til. Den voldsomme og upolerte konkretiseringen av ordet gjør det til et fysisk objekt man må forholde seg til i rommet, og det er et effektivt og bevisstgjørende grep.

Utstillingen har fått tittelen «Ferdig», og dette ordet står som en skulptur i det største utstillingsrommet. Å være ferdig assosieres gjerne med å avslutte en prosess. I kunstverdenen handler det som oftest om å avslutte arbeidet med et objekt. Det er nemlig ikke slik at samtidskunstfeltet er ryddet for objekter; det er ikke dominert av en immateriell, konseptuell praksis som mange ser ut til å tro. De fleste kunstnere produserer fremdeles objekter – snart hundre år etter Marcel Duchamp.

Forståelsen av at samtidskunsten alltid er radikal,

deles både av brorparten av kunstfeltet og av publikum. Under avgangsutstillingen på Stenersenmuseet i Oslo i 2003 hadde Grønli skåret ut ordet «Herregud» i finér. Det rettet oppmerksomheten mot et av de vanligste utsagn publikum gjerne kommer med når de møter samtidskunst. På UKS snur hun seg også mot kunstmiljøets egen selvforståelse. «Cut it out», («kutt ut») skriver Grønli over en hel vegg, nettopp ved å skjære ut bokstavene av veggflaten. Her henviser hun til det usynlige spillet som foregår i kunstrommet: Hvorfor foregår det så lite reell meningsutveksling om kunst her? Hvorfor er det så lite generøsitet i forhold til å feile, og hvorfor opplever så mange kunstmiljøet like lukket som frimurerlosjen?

Kunstfeltets egen selvforståelse og sosiologi produserer posisjoner som er minst like hemmende for diskusjonene rundt kunst, som publikums fordommer mot samtidskunsten. Grønli's oppfordring går derfor til begge leirer: Kutt ut!

MARIT PAASCHÉ